

РЕШЕНИЕ

№ 7936

гр. София, 30.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8682** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е на основание изпратена от Софийски районен съд постъпила жалба от адв. Р. З. от САК, с която е оспорил отказ на СРС за предоставяне информация по ЗДОИ, поискана с писма вх. №29001169/16.02.2021 г. и вх. №29004981/12.07.2021 г. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен. Счита, че неправилно е прието, че исканата информация няма качеството на официална/служебна такава, както и че в същата се съдържат лични данни. Твърди, че като адвокат ежедневно обработва и ползва лични данни, за което не е необходимо предварително писмено съгласие на лицата. Освен това счита, че отказът е издаден в нарушение на чл.31 от ЗА и ЗДОИ. Исканата от него информация не е за лично ползване, а в изпълнение на задълженията му като защитник на подсъдим по Н. дело, като постановеният отказ го лишава от възможност да докаже твърденията си и ограничава правото на защита в процеса. Предвид това и доколкото исканата информация се съхранява при ответника, моли отказът да бъде отменен и Председателя на СРС задължен да му предостави исканата информация.

С Определение от 18.10.2021 г. съдът е оставил без разглеждане жалбата против отказа на Председателя на СРС да предостави достъп до исканата информация, обективиран в писмо изх. №9000633/23.03.2021 г. и е прекратил производството в тази му част. Предмет на разглеждане е отказът на Председателя на СРС да предостави достъп до поисканата с писмо вх. №29004981/12.07.2021 г. информация,

обективиран в писмо изх. №9001791/06.08.2021 г.

Ответникът Председателя на СРС, чрез процесуалния си представител Т. Д. в представено становище и в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност и недоказаност. Счита, че исканата информация не е обществена такава, поради което правилно е отказан достъп до същата по реда на ЗДОИ. Твърди и че не са налице основания по чл.31 от ЗА. Претендира присъждане на разноски за процесуално представителство.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От представените от ответника доказателства е видно, че на 16.02.2021 г. в СРС е входирана молба от адв. Р. З. от САК, с която е поискал на основание ЗДОИ или качеството му на адвокат да му бъде предоставно копие от аудио-видео запис или само от видео запис от камерите на съдебната палата на СРС, проведен в зоната пред зала 15 за периода от 13,20 ч. до 13,50 ч. на 11.02.2021 г. Искането е мотивирано с твърденията, че на 11.02.2021 г. адв. З. се е явил като защитник по посочено Н. дело, като заседанието по същото е било проведено именно в зала 15 на СРС от 13,30 ч. По делото е следвало да бъдат разпитани двама свидетели, които преди явяването си пред съдебния състав за разпит били запознати от прокурора при СРП със съдържанието на делото и показанията, дадени от тях на досъдебното производство. При разпита си пред съда свидетелите отрекли това да се е случило. С исканите записи се цели да се установи именно това. В молбата е посочено копие от исканата информация да бъде предоставено по електронен път на посочен имейл адрес, а при трудност - на електронен носител. Видно от доклада на началник отдел ИО от 23.02.2021 г. записи от охранителната камера за посочения период пред зала 15 са налични и съхранени на оптичен носител. Във връзка с подадената молба е изискано и представено становище от ръководител сектор „Правно обслужване“ при СРС. С писмо изх. №9000633/23.03.2021 г. на заявителя е отговорено, че молбата му се оставя без уважение, тъй като търсената информация няма качеството на официална или служебна информация на СРС, като не са налице и основанията по чл.31 от ЗА за предоставяне на исканите данни. Посочено е, че извършването в съдебната сграда видеонаблюдение се създава, обработва и съхранява във връзка и за целите на нормативно определените задължения на ГД „Охрана“ към МП за охрана на съдебните сгради. Писмото е изпратено на заявителя на посочения от него електронен адрес на 24.03.2021 г. и на 29.03.2021 г. Същото не е обжалвано в срок по съдебен ред. Видно от приложените към преписката доказателства, на 01.04.2021 г. адв. З. е депозирал до Директора на ГД „Охрана“ при МП молба, с която е поискал да му бъде предоставена същата информация. С писмо от 09.04.2021 г. на основание чл.32, ал.1 ЗДОИ искането е изпратено на Председателя на СРС по компетентност. Посочено е, че ГД „Охрана“ не обработва и не съхранява видеозаписите от сградата, тъй като системата не е нейна собственост. В случая администратор на системата е СРС, който може да предостави исканата информация след извършване на преценка. След като е уведомен за това, с изпратени по електронната поща писма от 12.04.2021 г. и от 26.04.2021 г. адв. З. отново е поискал да му бъде предоставена исканата информация.

Отговор от СРС не е последвал.

На 12.07.2021 г. адв.З. отново е изпратил по електронната поща искане за предоставяне на посочената информация. С писмо изх. № 9001791/06.08.2021 г. същият е уведомен, че търсената от него информация няма качеството на официална или служебна информация на СРС, доколкото не се касае до информация, която се съдържа в актовете на СРС /чл.10 ЗДОИ/, нито се касае до информация, която се събира, създава, и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на СРС /чл.11 ЗДОИ/. Извършваното видеонаблюдение в сградата на СРС се създава, обработва и съхранява във връзка с целите на нормативно определените задължения на ГД „Охрана“ към МП за охрана на съдебните сгради. Посочено е, че не е налице и основание по чл.31 от ЗА за предоставяне на исканите данни. Според изложеното в писмото искания видеозапис е от обществена зона на съда, до която достъп имат и съответно се събират и обработват лични данни на неограничен, макар и определяем брой физически лица. Тези данни се обработват за целите на нормативно определените задължения на ГД „Охрана“ за охрана на съдебните сгради. Предвид наличието на трети лица прилагането на чл.31 от ЗА е възможно единствено и само при спазване на принципите и условията, определени в чл.5 и чл.6 ОРЗД и в ЗЗЛД. В този смисъл е прието, че предоставянето на данните би било възможно при изпълнение на законово задължение на СРС, алтернативно – след получаване на изрично писмено съгласие от трети лица, чиито данни се съдържат в записа за обработване и предоставяне на личните им данни на заявителя. При тези мотиви е посочено, че се потвърждава предходното писмо, с което молбата от 16.02.2021 г. за достъп до обществена информация е оставена без уважение. Писмото е изпратено на заявителя на посочената от него електронна поща на 09.08.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Макар и в оспореното писмо да е посочено, че се потвърждава предходния отказ за предоставяне на исканата информация, доколкото заявителят е бил отправил ново искане за предоставянето ѝ на 12.07.2021 г., по повод на което е издадено писмото, съдът приема, че същото обективира пореден отказ за предоставяне на искана информация. Оспореното в настоящото производство писмо, доколкото обективира отказ да бъде предоставен достъп до обществена информация, има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 ЗДОИ. Наличието на предходни откази /изричен в писмо изх. №9000633/23.03.2021 г. и мълчалив, формиран във връзка с изпратеното от ГД „Охрана“ и постъпило на 09.04.2021 г. на основание чл.32 ЗДОИ искане, по което не е налично произнасяне/, неоспорени по садебен ред, съответно влезли в сила, не е пречка за отправяне на ново искане за предоставяне на достъп до същата информация. Жалбата е депозирана в законовоустановения срок. Процесното писмо е получено от адресата на 09.08.2021 г., а жалбата е подадена на 23.08.2021 г. За жалбоподателя, като адресат на неблагоприятен за него акт е налице правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно

ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореното в настоящото производство писмо е издадено от компетентен орган – Председателя на СРС, до когото е било отправено искането за достъп до обществена информация. Следователно не са налице основанията по чл.146, т.1 АПК.

Макар отказът да не е обективизиран в решение, доколкото писмото съдържа необходимите реквизити, съгласно изискването на чл.38 ЗДОИ, то не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. От съдържанието на същото става ясно защо ответникът е счел, че исканата информация не следва да бъде предоставяна на заявителя.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът намира, че при издаване на процесния отказ не е нарушен и материалния закон. Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по този закон субекти. В чл.9, ал.1 ЗДОИ е регламентирано, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, като в чл. 10 и чл. 11 ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията "официална обществена информация" и "служебна обществена информация" и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществената информация по ЗДОИ. По смисъла на чл.10 ЗДОИ "официална обществена информация" е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 ЗДОИ "служебна обществена информация" е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т. н., които създават или съхраняват обществена информация. При тълкуването и анализа на така очертаната нормативна регламентация следва извода, че във всеки един случай при извършване на преценка за съществуването на задължение за предоставяне на достъп до конкретна информация по реда на ЗДОИ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: 1. Субектът, до който е направено искането, да е сред лицата, посочени в чл.3 ЗДОИ и 2. Информацията която се иска, да представлява обществена официална информация или обществена служебна информация по см. на чл.10 и чл.11 ЗДОИ и да се създава или съхранява от органа, сезиран със заявлението за достъп.

Безспорно Софийски районен съд попада в кръга задължените по чл.3, ал.1 ЗДОИ субекти. Но в случая не е налице второто от посочените по-горе условия, доколкото заявената от жалбоподателя информация не представлява официална обществена информация или служебна обществена информация по см. на чл.10 и чл.11 ЗДОИ, създавана и/или съхранявана от сезирания орган и от администрацията на органа, по следните съображения:

Законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една

информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. В случая информацията, до която е поискано да бъде предоставен достъп няма качеството на обществена. Това е така, тъй като от съдържанието ѝ не може да се състави мнение за дейността на СРС. Видеозаписите в коридорите на СРС заснемат случащото се там, но то не е свързано с дейността на СРС като орган на съдебната власт. Тази информация, макар създавана и съхранявана от СРС, се обработва за целите на нормативно определените задължения на ГД „Охрана“ за охрана на съдебните сгради, съобразно задължението им по чл.391, ал.3, т.1 ЗСВ. Същата не е свързана нито с актовете на съда като орган на съдебната власт при осъществяване на правомощията му, нито се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на СРС и на неговата администрация. Следователно няма характер нито обществена информация по чл.2 ЗДОИ, нито на официална или служебна информация по смисъла на чл.10 и чл.11 ЗДОИ. Предвид това правилна е преценката на ответника, че същата не подлежи на предоставяне по реда на ЗДОИ. По реда на този закон на предоставяне подлежи само обществената информация, по отношение на която не е предвиден друг ред да предоставянето ѝ.

С оглед на изложеното съдът приема, че доколкото направеното от адв. Р. З. в заявлението за достъп до обществена информация искане до Председателя на Софийски районен съд, не е насочено към предоставяне на достъп до официална или служебна обществена информация по см. на чл.2, ал. 1 във вр. с чл.10 и чл.11 ЗДОИ, съдържаща се в налични документи или в други материални носители, създадени, получени или съхранявани от сезирания по реда на ЗДОИ орган, жалбата против постановения отказ се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съдът намира, че за ответника не е било налице и соченото от адв. З. основание за предоставяне на видеозаписа по чл.31 от ЗА. Съгласно тази разпоредба адвокатът и трайно установеният адвокат от Европейския съюз имат свободен достъп и могат да правят справки по дела, да получават копия от книжа и сведения с предимство в съда, органите на досъдебното производство, административните органи и други служби в страната и навсякъде, където е необходимо, само въз основа на качеството си на адвокат или на адвокат от Европейския съюз, което удостоверяват чрез представяне на карта, издадена от Висшия адвокатски съвет. С оглед на информацията, която е искал да му бъде предоставена се стига до извода, че заснетото в коридора пред съдебната сграда обхваща не само действията на прокурора и разпитените по Н. дело свидетели, но и на други лица, преминали през този период оттам. Следователно информацията съдържа и лични данни на други

лица, по отношение на които посочената разпоредба не му дава право на достъп до личните им данни. В хипотезата на тази разпоредба и с оглед целита на исканата информация адв. З. би имал право на достъп само до личните данни на прокурора и двамата свидетели. Така по същество със заявлението се иска обработване на личните данни на посочените лица – субекти на данни, под формата на разкриването на данните чрез предаването им на жалбоподателя съгласно дефиницията по чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679. Жалбоподателят е адвокат и представител на трета страна по смисъла на чл.4, т. 10 от Регламент (ЕС) 2016/679. Такова обработване би било законосъобразно в хипотезата на чл.6, §1, б. "е" от същия регламент – когато то е необходимо за целите на легитимните интереси на посочената трета страна – подсъдимия по посоченото Н. дело, освен когато пред техните интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субектите на данни.

В тези случаи обаче (т. е. в хипотезата, когато обработването е допустимо на основание чл. 6, § 1, б. "е" от Регламент (ЕС) 2016/679), по арг. от чл. 14, § 2, б. "б" и чл. 21, § 4 от същия регламент, за администратора на лични данни, в лицето на ответника по жалбата, би възникнало задължението да предостави на субектите на данни информация за законните интереси, преследвани от третата страна, т. е. да ги уведоми, че техните лични данни се искат именно, за да бъдат предоставени като доказателство по делото, като следва да ги информира и за правото им на възражение срещу исканото обработване. Такова задължение за ответника по жалбата обаче би възникнало само ако, съгласно чл. 6, § 1, б. "е" от Регламент (ЕС) 2016/679, "обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на трета страна". И обратно, ако пред администратора не бъде доказан подобен легитимен интерес, то за него не биха възникнали и процесуалните задължения да уведомява субектите на данни за преследваните от третата страна цели, както и да ги информира за правото им на възражение срещу исканото обработване на личните им данни чрез предоставянето им на третата страна. В случая съдът приема, че обработването на данните, съдържащи се в искания видеозапис не е необходимо за за целите на легитимните интереси на трета страна". Това е така, тъй като същият е имал възможност и е следвало да изиска прилагането на видеозаписа като доказателствено средство в производството по посоченото Н. дело. Следователно с непередставянето му от ответника не е ограничено правото на защита на подсъдимия по посоченото Н. дело и не е ограничена възможността му да установи твърденията си във връзка с възприетото приде проведеното съдебно заседание. Адв. З. е разполагал с данни за прокурора и свидетелите, по отношение на които твърди, че са извършили нарушение и е имал възможност да поиска приобщаването на видеозаписа по посоченото Н. дело, чрез искане за събирането му като доказателство по същото.

Констатна е практиката на ВАС по приложението на чл. 31, ал. 1 от ЗА в контекста на защитата на личните данни според която Законът за адвокатурата се явява общ спрямо ЗЗЛД и Регламент (ЕС) 2016/679, поради което и по арг. от чл. 11, ал. 2 от ЗНА приложение намира специалният закон. Само по силата на своето качество, удостоверено с адвокатска карта,

адвокатът, какъвто е и жалбоподателят, не разполага със свободен и неограничен достъп до личните данни на трети лица. Негово право на достъп до такива данни е производно от правото на достъп на третата страна, която той представлява и поради това то не може да бъде по-широко по своя обем. Адв. З. е имал възможност да защити интересите на подзащитния си по предвидения в процесуалните закони ред. Предвид изложеното съдът намира, че правилно е отказано предоставянето на видеозаписа и на основание чл.31 ЗА.

При този изход на делото основателно се явява съвременното направено искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски. Съгласно чл.143, ал.3 АПК когато съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. В хода на процеса ответникът е представляван от процесуален представител, изготвил писмено становище по жалбата и участвал в проведеното съдебно заседание. Предвид разпоредбите на чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ на СРС следва да бъде присъдена сумата от 100 лева за осъщественото процесуално представителство по делото. Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на адв. Р. З. от САК против Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Писмо с изх. №9001791/06.08.2021 г. на Председателя на СРС.

ОСЪЖДА адв. Р. З. от САК за заплати на СРС разноски за процесуално представителство в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: